

Medlemmers og deres Sagførers private Interesser. Jeg vil haabe, at det i Fremtiden maa udvikle sig saaledes, at den Praksis, der, som jeg nævnedes, ubetinget er almindelig og følges i langt de fleste Foreninger, i Fremtiden vil blive fulgt af alle Foreninger. Jeg tror, at dette er rigtigt, fornuftigt og stemmende med Lovens Tanke, og skulde det være, at det Misbrug, jeg før nævnedes, skulde blive fortsat, vil jeg haabe, at man fra den højtærede Handelsministers Side vil have sin Opmærksomhed henvendt derpaa og vil rettede de enkelte Foreninger, der muligt fremdeles skulde gøre sig skyldige i en saadan Fejltagelse.

Med disse Ord skal jeg tillade mig paa Udvalgets Vegne at anbefale Indstillingen, der — det fremgaar af, hvad jeg før nævnedes — foreligger enstemmig.

Handelsministeren (C. Hage): Som den ærede Ordfører udtalte, har jeg kunnet tiltræde samtlige stillede Ændringsforslag. De giver mig derfor efter Sagens Natur ikke Anledning til mange Bemærkninger; jeg kan væsentlig henholde mig til det, som er fremført af den ærede Ordfører. Jeg skulde nærmest ønske dertil at føje en lidt mere almindelig Betragtning. Jeg anser det Emne, som denne Lov omhandler, som i og for sig ikke let at lovgive om. Der staar her overfor hinanden forskellige modstridende Interesser, som med fuld Føje trækker hver til sin Side. Paa den ene Side staar Hensynet til Publikums Tarv og Krav, og paa modsat Side staar de handlendes. Indenfor de handlende kan der atter blive Tale om, at de mere forsigtige, adstadige, rolige Medlemmer af denne Kreds kan føle sig staaende i Modsetningsforhold til de mere energiske, paagaende, maaske hensynsløse. Den Lovgivning, som denne Lov kun er et enkelt Udslag af — jeg mener, at tilsvarende Love er gennemførte ogsaa i andre Lande —, er oprindelig vistnok udgaaet ikke saa meget af et Krav fra Publikums Side som ifølge et Krav fra de handlendes Side, der under Nutidens hastige Liv har fundet det vanskeligt at holde Trit med mere driftige Konkurrenter. Om Bestemmelser til Værn mod Uredelighed og Usandfærdighed kan alle enes. Men desuden findes der i Lovens en Række Bestemmelser, saaledes som ogsaa den ærede Ordfører fremhævede, om hvilke det i og for sig kan være tvivlsomt, om der egentlig, hvis vi nu stod paa bar Bund, vilde være saa overmaadede megen

Opfordring til at gennemføre dem. Anderledes stiller det sig, naar Lovens nu en Gang i sin Tid er blevet vedtaget og derefter har virket i en Række Aar, saaledes at forskellige Interessere er kommet til at støtte sig til en saadan Lov overfor, hvad de anser for Overgreb fra Konkurrenters Side. Men jeg kan ikke andet end fremhæve, at naar det i Forhold som disse drejer sig om yderligere at ville skærpe Bestemmelserne, maa der anføres gode Grunde derfor, og personligt gaar min Tilbøjelighed i Retning af ikke, uden at der gives meget gode Grunde, at gaa til at skærpe de Regler, som nu allerede forefindes. De Ændringsforslag, som her er stillede, tilstræber heller ikke dette i det store og hele, og jeg har ikke haft Betænkelighed ved at slutte mig til dem. Men jeg vil dog bemærke, at naar den ærede Ordfører i Sammenhæng hermed fremhævede, at i en af Paragrafferne, nemlig § 12, er Regeringsforslaget mindre vidtgaaende, mindre skarpt end den tilsvarende Forskrift i den endnu bestaaende Lov, saa er det med beraad Hu, at denne Ændring er foretaget. Lovens er efter sin Betegnelse, sin Oprindelse og sit Formaal en Lov, som gaar ud paa at regulere Foreteelser i Handelslivet. Den tilsigter efter sit Væsen at være et Værn mod uretmæssig, uberettiget, retsstridig, illoyal Konkurrence — hvilket Udtryk man vil benytte —, men det er ikke egentlig denne Lovs Opgave at give almindelige Strafferegler. Derfor har Ministeriet ved sin fornyede Genarbejden af Lovens fundet, at det vilde være rigtigt i § 12 at gøre en Tilføjelse, som bringer ogsaa det Forhold, denne Paragraf omhandler, ind under dette almene Synspunkt. Nogen saa afgørende Vægt tilføjer jeg dog ikke denne Side af Sagen, at jeg ikke har kunnet slutte mig til Udvalgets Ønske om at lade Bestemmelsen forblive staaende i al Almindelighed. Det drejer sig jo om, at man uberettiget benytter sig af Hemmeligheder, som man ved et kontraktligt Tillidsforhold er kommet i Besiddelse af, benytter dem enten selv eller meddeler dem til andre. Dette er i og for sig en saa illoyal og lidet prisværdig Handling, at der ikke sker nogen Skade ved, at den paagældende Paragraf kommer til at ramme den i sin Almindelighed. Men jeg gør opmærksom paa, at i Virkeligheden kommer derved Paragraffen til Dels til at falde udenfor den Ramme, Lovens ellers er bestemt til at holde sig indenfor.

Jeg finder kun endnu at maatte til-